

Λευτέρης Σκιαδάς

Ο ρομαντικός Αθηναίος που κέρδισε τη μάχη της κάλπης

Ο Λευτέρης Σκιαδάς με σεμνότητα και χαμηλό προφίλ εξελέγη ακόμα μία φορά δημοτικός σύμβουλος με τον συνδυασμό του Κώστα Μπακογιάννη και θα συνεχίσει να υπηρετεί την πόλη που αγαπά

Από την ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΡΙΣΤΑ

Πριν από ακριβώς δυόμισι μήνες... Ανεβαίνω διστακτικά τα σκαλιά του σπιτιού του στην οδό Ακάμαντος, στο Θησείο. Η πόρτα ανοίγει κι ένα πραγματικό μουσείο ξεδιπλώνεται μπροστά μου. Βιβλία παντού. Σε 33 από αυτά έχει βάλει την υπογραφή του. Περιπατάω στον χώρο και το βλέμμα μου πέφτει πάνω σε έναν τοίχο. Είναι γεμάτος βραβεία. Ένα, μάλιστα, από την Ακαδημία Αθηνών. Αμέσως προσπαθώ να τον κάνω εικόνα. Δεν τον έχω ξανασυναντήσει. Τον φαντάζομαι σοβαρό, με γυαλιά, αυστηρό. Περιπατάω προς τα μέσα. Η Αθήνα πρωταγωνιστεί σε κάθε βήμα μου, σε κάθε γωνιά. Ποιος να μου το έλεγε ότι τελικά υπάρχουν ακόμη Αθηναίοι που «ερωτοτροπούν» με την πόλη. Που τη σέβονται και αφιερώνουν τη ζωή τους σε αυτήν Ξαφνικά αντικρίζω τον Λευτέρη Σκιαδά. Είναι καθισμένος στην αγαπημένη του θέση. Στην κεφαλή μιας σκαλιστής τραπεζαρίας με δεκάδες εφημερίδες πάνω. Οι περισσότερες γράφουν «Εστία», καθώς είναι ο γενικός διευθυντής της. Γλάι του, ένα πακέτο τσιγάρα, ένα χαρτί γεμάτο σημειώσεις κι ένα στυλό. Περιέρηγ εγώ, ρίχνω μια ματιά. Γράφει: «Η βασιλίδα των πόλεων». Έτσι αποκαλεί την Αθήνα του. Στη αρχή λέω από μέσα μου: «Έχω να κάνω με τρελό». Εκείνος, σαν να διαβάζει τις σκέψεις μου, μου χαμόγελα. Ο πάγος σπάει σε κλάσματα του δευτερολέπτου. Το κούιμορ του δεν σου αφήνει και πολλά περιθώρια για να το παίξεις σοβαρός. Φιλικός και ανοιχτός. Το προφίλ που είχα σχηματίσει για εκείνον γίνεται στάχτη και η κουβέντα μας αρχίζει -με τι άλλο;- με τον μεγάλο του έρωτα. Την πρωτεύουσα. Μπορεί να σου μιλάει ώρες για εκείνη. Είναι η ερωμένη του. Η γυναίκα του Πηνελόπη κάνει πίσω. Σε αυτή τη σχέση τρίτος δεν χωρεί. Οι γνώσεις του με κά-

νουν απλώς να τον χαζεύω. Δεν έχω βγάλει άκνα. Σπάνιο για μένα, που μιλώ ασταμάτητα. Τον λες και εγκυκλοπαίδεια. Ξέρει κάθε σπιθαμή της πόλης. Κάθε ανοιχτή πληγή της. Είκοσι πέντε χρόνια αιρετός του δήμου και οκτώ χρόνια αντιδήμαρχος Αθηναίων. Δεν τα λες και λίγα. Καθώς συζητάμε και ψάχνω κάτι «μελανό» να βρω, με γυρίζει στο 2004 και στους Ολυμπιακούς Αγώνες, καθώς είχε έναν από τους πιο ενεργούς ρόλους. Προετοίμασε την υποδοχή και τη διεξαγωγή τους. Ιστορίες και... κους κους αμέτρητα. Βγαίνουμε στο μπαλκόνι. Μου δείχνει τη γειτονιά του. Ξαφνικά ένας άστεγος περνά από κάτω. Καθόλου σπάνιο στην εγκαταλειμμένη πλέον Αθήνα. Βλέπω ότι ξεφυσά και αρχίζω να τον... σκαλίζω. Τον προκαλώ και μαθαίνω ότι ήταν ο άνθρωπος που δημιούργησε το Ίδρυμα Αστέγων. Το Κοινωνικό Παντοπωλείο. Το Κοινωνικό Φαρμακείο. Την Αθηναϊκή Αγορά. Το Ξενοδοχείο των Φτωχών στην οδό Πατησίων. Πού είναι αυτά τώρα; Τα περισσότερα έκλεισαν ή ρημάζουν. Λεφτά στα σκουπίδια... Τον βλέπω ότι χαμηλώνει το βλέμμα του. Δεν παίζει το παιχνίδι μου. Τρώγομαι με τα ρούχα μου. Εκείνος με κοίτα και μου απαντά: «Όλα από εδώ, από την Αθήνα, ξεκίνησαν και από εδώ θα ξαναπάρουν μπρος». Μου κλείνει το μάτι και με κάνει -για άγνωστο λόγο- να τον εμπιστευτώ... Να τον πιστέψω.

Ξέρει κάθε σπιθαμή της πόλης. Κάθε ανοιχτή πληγή της. Είκοσι πέντε χρόνια αιρετός του δήμου και οκτώ χρόνια αντιδήμαρχος Αθηναίων. Δεν τα λες και λίγα.

Η ώρα περνά κι εγώ δεν λέω να φύγω. Εκείνος μου μιλά κι εγώ συνειδητοποιώ ότι έχω απέναντί μου τον «τελευταίο των Μοϊκανών»...

Επειτα από δυόμισι μήνες επιβεβαιώθηκα.

Ο Λευτέρης βγαίνει αλώβητος από την αρένα με τα... λιοντάρια. Κερδίζει με σεβασμό και αξιοπρέπεια, χωρίς κραυγές και παρακάλια, 3.600 ψήφους. Χωρίς ευτελισμούς και απρέπειες. Εκλέγεται δημοτικός σύμβουλος με τον συνδυασμό «Αθήνα Ψηλά» του Κώστα Μπακογιάννη. Όπως κέρδισε εμένα σε λίγα δευτερόλεπτα, έτσι, χωρίς λόγια, υποσχέσεις και φανφάρες, κέρδισε και τους Αθηναίους. Δεν φοβάει για αίμα, δεν φοβάει για καρέκλα και, αν του πεις για deal κάτω από το τραπέζι, την «έκατσες». Βρες τρύπα.

Το αυτονόητο μου φάνηκε παράξενο, καθώς μέχρι σήμερα είχα γνωρίσει πολλούς που στον βωμό της ψήφου θυσιάζαν ακόμα και τα ιδανικά τους. Εκείνος, όπως μαθαίνω λίγους μήνες αργότερα, γύρισε

Είναι ο άνθρωπος που δημιούργησε το Ίδρυμα Αστέγων. Το Κοινωνικό Παντοπωλείο. Το Κοινωνικό Φαρμακείο. Την Αθηναϊκή Αγορά. Το Ξενοδοχείο των Φτωχών στην οδό Πατησίων.

την πλάτη σε πολλούς και πρόσφερε τις «καρέκλες» που του έταζαν σε άλλους. Δεν κρατήθηκα και τον ρώτησα ευθέως. «Είσαι τρελός; Άλλοι στη θέση σου γι' αυτό ζουν». Με κοιτά, με παίρνει μακριά από το πλήθος και μου λέει: «Ακου, μικρή, η Αθήνα δεν είναι κατάσταση επίπλων να διαλέγουμε καρέκλες και όποια μας βολεύει να την αγοράζουμε. Η Αθήνα είναι μαγαζί πολυτελείας. Οι θαμώνες της ήταν, είναι και θα είναι άνθρωποι με ποιότητα, με σεβασμό και αξιοπρέπεια, κι εγώ πλέον, ως δημοτικός σύμβουλος, οφείλω να τους σεβίρω στο τραπέζι ό,τι πιο καθαρό και αγαθό έχω».

Και κάπου εκεί η κουβέντα έκλεισε. Ανάψαμε ένα τσιγάρο και, όπως πάντα, μου έκλεψε τον αναπτήρα. Ίσως και η μόνη κακή συνήθειά του...

